

АНА АХМАТОВА БРОЕНИЦА

Превод: Иван Николов

chitanka.info

*Прости! Но знай, че двама сме
виновни
и двамата ще впишем имена
във песни и предания любовни.*
Баратинс
ки

СМУЩЕНИЕ

1.

*Беше ярък и душен покоя,
а очите му — две светлини.
И аз потреперах: тоя
ще успее да ме преклони.
Той към мен се наведе полека...
От лицето ми слезе кръвта.
Като камък надгробен нека
да полегне над мен любовта.*

2.

*Проклет и прекрасен си ти,
но имаш ли обич в душата!
Отучи ме как се лети,
а бях от детинство крилата.
Предметите губят бои,
разливат се в мътна мъглица
и само лалето стои,
лалето на твойта петлица.*

3.

*Задължен от добрата учтивост,
приблужи ме с усмивка позната,
полуласкаво, полулениво
след това ми целуна ръката
и тогава иконно-строги
заблестяха очите ти сини...
Цели десет години тревоги*

*и безсънства десет години
вложих в тихото мое слово,
ала ти го прие безучастно.
Ти си тръгна и стана отново
на душата ми пусто и ясно.*

1913

РАЗХОДКА

*Перо на шапка опря в екипажа
и аз се вгледах в твоите очи.
Трепна сърцето, не знаещо даже
каква обида му горчи.*

*Вечерен час е, от скръб вълнуван,
и вятър не донася вест.
И сякаш с туш е нарисуван
в албум старинен Булонски лес.*

*Бензин и люляк смесил странно,
градът за миг ни приласка...
И ти докосна моето коляно
с почти безтрепетна ръка.*

1913

И НЕКА БЪДА ПАК САМА...

*И нека бъда пак сама.
И любовта да е измама...
На твоята невеста няма
да пиша тровеци писма.
Но ти ѝ дай добри съвети:
да се зачита в моя стих,
да пази моите портрети —
бъди внимателен жених!
Глупачки! Всякоя цени
съзнанието за победа —
не светла дружеска беседа,
не спомена от нежни дни...
Когато видиш удивен,
че свършват медните монети
на щастието, празен ден
и радости навек отнети —
в среднощния тържествен час
не идвай пак. Не те познавам.
С какво ще ти помогна аз?
От щастие не изцорявам.*

1914

СЛЕД СТУДА И ВЯТЪРА СЕГА Е...

*След студа и вятъра сега е
хубаво, че огънят буи.
Пазих ли сърцето си — не зная,
но крадец един го присвои.*

*Празникът новогодишен тече,
розите огъваха стъбло,
а в гърдите си не чувам вече
трепета на пчелното крило.*

*И едва се сдържам да не плача,
но крадеца по очите знам.
И се плаша само от това, че
свойта плячка той ще върне сам.*

1914

ВЕЧЕР

*Звънеше музика отвред,
наляла в жилите ни тежест.
И остро на море и свежест
дъхтяха стридите във лед.*

*И той ми каза: „Аз съм твой!“
До мойта рокля се докосна.
Една прегръдка съдбоносна
не е такава, боже мой.*

*Ласкаят котките така
или ездачки гледат стройни...
За миг в очите му спокойни
припламна хитра светлинка.*

*Цигулките изплакват зов
и жалба някаква голяма:
„Изричай своя благослов —
за първи път сте с него двама.“*

1913

ТУК ПИЯНИ И БЛУДНИ СМЕ ВСИЧКИ...

*Тук пияни и блудни сме всички,
не запяхме нито веднъж!
По стените цветя и птички
се измъчват за облак и дъжд.*

*Трепка странната и спокойна
струйка дим на твойта лула.
Аз поисках да бъда стройна
и облякох тясна пола.*

*Зад прозореца ноц ли е кротка,
или снежна буря фучи?
На очите на сепната котка
ми приличат твоите очи.*

*И сърцето от скръб боледува!
Отмилява ми Божия свят.
А онази, която танцува,
непременно я чака ад.*

1 януари 1913

И НИКОЙ СЕ НЕ МЯРНА...

*... И никой се не мярна
пред стълбището пак.
И в светлина невярна
прекрачих твоя праг.*

*Гореше лампиона
зелен и в оня час
чух шепот: „Сандрильона,
ти имаш странен глас...”*

*Огнец припламна скромн,
щурец отрони звук.
Ах! Някой взе за спомен,
пантофките ми тук.*

*И снопче карамфили
ми подари тогаз.
О, уликите мили
къде да скрия аз?*

*Сърцето ми трепери
и вярва: иде ред —
ще тръгне той да мери
пантофката ми вред.*

1913

ОЧИТЕ МИ МОЛЯТ ПОЩАДА...

*Очите ми молят пощада.
И как да мълча, научи ме,
когато в слуха ми попада
звънливото негово име?*

*Вървя край зелена морава
по път, върху талпи проправен.
И вятър над мене повява,
по пролетно свеж и неравен.*

*Сърцето ми смътно дочува,
че вест отдалеч е донесъл.
Аз зная, че той съществува,
че той е безгрижен и весел.*

1912

ПОСЛЕДНАТА НИ СРЕЩА СТАНА ТАМ...

*Последната ни среща стана там,
където всички наши срещи бяха.
В Нева растеше приливът голям
и хората от него се бояха.*

*И той ми каза с примижал гледец,
че стихове да пиша е нелепост.
О, как запомних царския висок дворец
и Петропавловската крепост!*

*Защото въздухът на този ден
като подарък Божии бе чудесен.
И аз почувствах как съзря у мен
последната безумна моя песен.*

1914

ПОКОРНА МИСЪЛ ИЛИ СЛОВО...

*Покорна мисъл или слово
ми връщат вашите очи.
Уединена в Твер, отново
далечен спомен ми горчи.*

*С душа, любовно приласкана
в града от вятър и гранит.
Каквото пожелайте, стана,
съвременнико знаменит.*

*А вие пожелайте: мила,
убий навеки любовта!
Сега съм плаха и без сила,
но пак скучае в мен кръвта.*

*Ако прекрачи смърт срещу ми
и падна нейде по очи,
кой неизречените думи
ще съживи и озвучи?*

*Слепньово
1913*

ОТКЪС

*... И някой невидим под тъмни простори
зашумя в листопаден килим
и ми викна: „Какво ти стори,
какво ти стори твоя любим!*

*Като с туш нарисувани, падат вече
твойте клепки под ъгъл суров.
На скръб и досада сама обрече
беззащитната си любов.*

*Дори не чувстваш, когато иглата
острието си в тебе опре.
Нито си весела, нито крилата —
в гроб да легнеш е по-добре!“*

*Отговорих му: „Хитър и черен,
отдръпни се, от срам сразен.
Той е нежен, покорен и верен
и е влюбен завинаги в мен!“*

1912

И НЯМА С ТЕБ ДА ПИЕМ ОТ СТАКАНА...

*И няма с теб да пием от стакана
единствен — нито вино, ни вода,
да се целунем нежно в утрин ранна
и вечер да се вгледаме в звезда.
Луна и слънце сме! Но едносъща,
пак любовта един към друг ни връща.*

*И ти си тук, избранико любим,
и аз съм тук, избраница любима.
Виновен си, че болката делим
и в твоите очи уплаха има.
И само с редки срещи досега
лекуваме тревога и тъга.*

*Но твоя глас е цял в стиха ми плах,
в стиха ти мои думи отзвучават.
О, има огън, който не успяват
да погасят забвение и страх.
И аз обичам твоите безизкусни
примамно-розови и сухи устни!*

1913

ПО-РАЗЛИЧНА УСМИВКА НЕ ЗНАМ...

*По-различна усмивка не знам;
само устните мръдват сами.
Тази моя усмивка вземи —
аз я пазих, на теб да я дам.
Все едно, че си нагъл и зъл,
че на други не даваш покой.
Млад жених е за мене дошъл
и стоим пред висок аналой.*

1913

НЕЖНОСТТА Е РАЗЛИЧНА ОТ ГРУБАТА...

*Нежността е различна от грубата
мъжка ласка, която гнети.
И напразно загръщаш в шубата
мойто рамо обнажено ти.
И напразно изричаш покорните
думи, дето любов не звучи.
Как добре познавам упорните
и несити очи!*

1913

МОЯ МИЛ ИЗПРАТИХ ДО ВРАТАТА...

*Моя мил изпратих до вратата,
златен прах ме обкръжи навън.
От камбанарийката позната
падаше тържествен звън.
Изоставена! Нелепо слово —
мигар съм писмо или пък цвят?
Но сега очите ми сурово
гледат в тъмното назад.*

1913

ПРЕД ЛЮБИМАТА ДАВАТ ОБЕТ...

*Пред любимата дават обет!
Нелюбима съм аз и не бива.
Как се радвам, че тънкия лед
над безцветна вода се разбива.*

*И приемайки риска, сама
ще премина по него нарочно.
спастряй всичките мои писма —
нека знаят потомците точно*

*колко мъдър, прославен и чист
си живял и заминал оттука.
Мигар може в такъв летопис
да намери окото пролука?*

*Как опива живота могъщ,
в колко мрежи се впримчват сърцата.
Нека в своя учебник веднъж
мойто име да срещнат децата*

*и на мойта сърдечна печал
да погледнат с усмивка лукава...
Ни любов, ни покой си ми дал,
подари ми горчивата слава.*

1913

МИЛИ! ЧУВАШ ЛИ, ВИТАЕ...

*Мили! Чуваш ли, витае
зад гърба ти звук?
Няма да допишеш тая
строфа — аз съм тук.
Мигар пак ще ме обидиш,
мили, замълчи —
пожелай веднъж да видиш
моите очи.
Сведен в стаичката проста,
опази ме от беда —
вече зная как под моста
стине калната вода.*

1913

ДЪХЪТ НА МЪРТВИ ВЕЩИ ТУК...

*Дъхът на мъртви вещи тук
по стъпалата се въззема.
И плодове един от друг
пъстроят вън на чернозема.*

*И дишат парниците пак,
макар че всичко вече стине.
И езерце се плиска в бряг
под бисерно-прозрачна тиня.*

*Едно момче, като в несвяст,
прошепна ми с усмивка тиха,
че там живее стар карас
и с него — стара карасиха.*

1913

ВСЕКИ, ПО НОВОМУ ТРЕВОЖЕН...

*Всеки, поновому тревожен,
аромат на зряла ръж кръжи.
Щом си във нозете ми положен,
ласкав мой, лежи.*

*Над гори, от слънчев зрак зелени,
песен чучулигова виси.
Нежно от очите ти зелени
пъдя весели оси.*

*Отдалече вятърът довея
на звънчета паметния глас.
Не плачи, сега ще ти изпея
песенчица за раздяла аз.*

1913

БЕЗ СВЪРШВАНЕ ТЕЧЕ ЯНТАРЕН, ТЕЖЪК ДЕН!...

На М. Лозински

*Без свършване тече янтарен, тежък ден!
О, невъзможна скръб, напразно ожидание!
И сребърния глас на Северен елен
тъгува в зоопарка за Северно сияние.
Едва сега разбрах, че има смръзнат сняг,
че има купел сив за болни и безхлебни
и шарени шейни летят в неверен бяг
под оня древен звън на куполи вълшебни.*

1912

ГЛАСЪТ НА ПАМЕТА

На О. А. Глебова-Судейкина

*Ах, какво съзираш на стената ти
в ранен час, когато слънцето трепти?*

*Чайка ли, въззета в ясни небеса,
или флорентийски дървеса?*

*Или в Царско село оня парк прочут,
дето те споходи неочакван смут?*

*Или онзи, който в твоите нозе
беше коленичил, но смъртта го взе?*

*Не, аз виждам само бялата стена,
там трепти небесна плаха светлина.*

1913

СЕГА ЖИВЕЯ МЪДРО НА СВЕТА...

*Сега живея мъдро на света,
в небето гледам, моля се на Бога
и се разхождам дълго вечерта,
за да приспя ненужната тревога.*

*Додето вятър в лопуша снове
и грее на рябина гроздът ясен,
възпявам аз в игриви стихове
живота тленен, тленен и прекрасен.*

*Завръщам се. И ближе мойта длан
ленива котка, спътница любезна,
трепти далечен огън, разгорян
от кулата на речна дъскорезна.*

*Изрядко само щъркел прелети,
раздвижи в тъмното прозрачна струя.
И ако в този миг почукаш ти,
уверена съм, няма да те чуя.*

1912

ТИ ЗНАЕШ, МЪЧА СЕ В НЕВОЛЯ...

*Ти знаеш, мъча се в неволя,
кръвта ми вече занемя.
Но съхранила съм отколе
любов към тверската земя.*

*Там геранилото въззето
стърчи, извито на дъга,
скрибуцат портички в полето,
дъхти на жито и тъга.*

*Небето сиво и убито,
под него вятър не звучи...
И смугли селянки, които
ме гледат с укорни очи.*

1913

ФЛАГ НАД КУЛАТА ПЪРХА ТРЕВОЖНО...

*Флаг над кулата пърха тревожно,
цял в мътилка градът се укри.
А сърцето замря осторожно
и от болка не дишам дори.*

*Пак да стана приморско момиче,
да заскитам по пясъка аз
и косите си пак да накича,
да запея с трогателен глас.*

*И херсонския храм да изгрява
с позлатените свои глави...
Да не знам, че от радост и слава
и сърцата вехтеят, уви.*

1913

НЕ ЗАХВЪРЛЯЙ ПИСМОТО МИ, МИЛИ...

*Не захвърляй писмото ми, мили,
прочети го до сетния ред.
Вече нямам наистина сили
да съм чужда за тебе навред.*

*Взреш очи — и душата ми стине.
Аз съм влюбена, твоя съм, виж.
Не пастирка, не монахиня
и кралица — пред мене стоиш,*

*в тази дреха делнично-сива
и обуца, потънали в прах...
Но прегръдка разтварям щастлива
и напиря в очите ми страх.*

*Не захвърляй писмото ми, мили,
не оплаквай заветни лъжи,
а закрачил през дните унили,
в своя беден вързоп го сложи.*

1912

ВИНО С ТЕБ НЕ ЩА ДА ПИЯ АЗ...

*Вино с теб не ща да пия аз,
че си буйно и несдържано момче.
Знам, че се целувате при вас,
който със която си рече.*

*А при нас — кротък свят,
божа благодат.*

*И не вдигаме очи,
щом си непознат.*

1913

ВЕЧЕРЕН ЧАС НАД МАСАТА. БЛЕСТИ...

*Вечерен час над масата. Блести
непоправимо листа бял. На Ница,
на летен пек мимозата дъхти.
И в лунен лъч лети огромна птица.*

*Пристегнала косите си за сън,
като че утре ще ми бъдат нужни,
аз гледам през прозореца навън
към залива, към пясъците южни.*

*Човекът придобива странна власт,
ако веднъж от обич го лишиме.
И даже клепки не повдигам аз,
когато произнасяш мойто име.*

1913

КАК СЕ ВПЛЕТЕ И НЕЖНО СРЕБРЕЕ...

*Как се вплете и нежно сребрее
вдън косите ми кичура бял —
само славей, отвикнал да пее,
тази мъка докрай би разбрал.*

*Върху вейка на тънка ракита
дъх стаява, самотно мълчи
и настръхнал се вслушва в честита
чужда песен, която звучи.*

*А отдавна ли плахи тополи
не потрепваха даже с листа
и в гласа му кънтя и се моли,
и отровно звуча радостта.*

1912

СТИХОВЕ ЗА ПЕТЕРБУРГ

1.

*Пак Исакий грее пищно
под самия небосклон.
В нетърпение предишно
стине Петровия кон.*

*А в очите сажди парят
и тъмнее дим довят...
Не харесва господарят
своя нов престолен град.*

2.

*А сърцето бие мерно.
Остарява ли човек?
Наште сенки по Галерна
са останали навек.*

*Спуснала ресници гъсти,
виждам, влюбен и честит,
как поемаш с тънки пръсти
моя веер неразкрит.*

*Че сме двама, че в заветен
свят на чудеса вървим,
че сега над парка Летен
трепка лъч неуловим —*

*не скърбя за думи вещи
и сърцето не боли*

*от мъчителните срещи.
Любовта се утоли.*

*Ти си жив и аз съм жива,
край на страсти и беди —
тъмната вода прелива
и с усмивка мълчалива
Петър хладно ни следи.*

1913

ВЕНЕЦИЯ

*Златен гълъбарник над вода,
цяла в отражения зелени,
заличават ветрове солени
врязана от лодките следа.*

*Колко нежни образи край мен!
Пълна е с играчки всяка лавка:
лъв със книга, везан на възглавка,
лъв със книга, в мрамора вграден.*

*И небе с мъглива красота,
сякаш стар художник го полага...
Ширно ми е в тая теснота,
леко ми е в тоя зной и влага.*

1912

ЗНАЯ, ЗНАЯ — СКОРО СКИТЕ...

*Зная, зная — скоро ските
пак ще заскриптят.
Грее месец в тъмнините,
а по хълма слиза път.*

*И прозорчета далечни
плахо засияват пак.
Вирове тъмнеят речни
и се стели равен сняг.*

*На русалките вечерни,
ива, сборище си ти.
Само гарджетата черни,
гарджетата приюти.*

1913

ГОСТ

*И отново над тъмната къща
сняг се сипе — ситен и лек,
аз останах една и съща,
но при мене идва човек.*

*Аз го питах какво ще иска.
Рече: „С тебе — и в ада макар.“
Пошегувах се: „Ами риска
да ни стане бедата другар?“*

*Към цветята, които будуват,
свойта суха ръка приближи:
„Разкажи ми как те целуват,
как целуваш ти, разкажи.“*

*Нито пръстенът сватбен го сепна,
нито скръбното ми сърце.
И едничък мускул не трепна
върху злото му светло лице.*

*Беше радостен да узнае,
че надмогва своята страст
и че нищо от мен не желае,
а пък всичко му давам аз!*

1 януари 1914

НА ПОЕТА СЪМ НА ГОСТИ...

На Александър Блок

*На поета съм на гости.
Точно обед е. Неделя.
В стаята е много тихо,
зад стъклата вее студ*

*и малиновото слънце
през накъсан дим проглежда...
Как стопанинът безмълвен
е насочил поглед в мен!*

*И очите му какви са,
нека всеки ги запомни,
за мене по-добре е
да не се заглеждам в тях.*

*Но беседата ще помня,
димен обед и неделя
в сивата висока къща
до самия морски бряг.*

1914

Издание:

Ана Ахматова. Избрана лирика. Издателство „Народна култура“,
1974

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.